

ZBORNİK

-- SVEČENIKOV SV. PAVLA --
IN ZAJEDNIC S. J.

Letnik IV.

Št. 10

Izhaja

1. dne vsakega meseca

Uredništvo in upravništvo:
Gorica,
Riva Piazzutta 18.

V GORICI, 1. avgusta 1924

Izdaja Zbor svečnikov sv. Pavla. Urejuje Stanko Stanič, kurat
Tisk „Zadružne tiskarne“

TEOD. HRIBAR, NASLEDNIKI

GORICA — CORSO VERDI (hiša Centralne posojilnice)

Velika izbira češkega in domačega sukna, najbogatejša izbira češkega platna in perila „Jäger“. Zaloga cerkvenih preprog in drugih potrebščin.

Cene zmerne!

Postrežba točna!

BAŠIN ANTON - GORICA

PIAZZA S. ANTONIO 9

Priporoča preč. duhovščini svojo mizarsko delavnico. Popravlja in izdeluje cerkvene omare, sprejema dela vseh cerkvenih mizarskih potrebščin.

LASTNA DELAVNICA V SOLKANU!

ZLATAR IN SREBRAR

FRANC LEBAN

:: GORICA — VIA DUOMO ::

Izdeluje in popravlja vse cerkvene srebrne in kovinaste predmete:
- - moštrance, kelihe, ciborje itd.

POZLAČUJE IN POSREBRUJE.

Priporoča se preč. cerkvenim predstojništvom.

:: DOBRO ZNANA TVRDKA ::

ANDREJ MAVRIČ

GORICA, Via CARDUCCI 3

Priporoča preč. duhovščini svojo bogato zalogo črnega sukna za talarje, suknje itd. — V zalogi ima različne izdelke čeških tkanin, cerkvene preproge itd. itd.

- **LASTNA KROJAČNICA!** -

ZBORNIK

SVEČENIKOV Sv. P. in ZAJEDNIC S. J.

Uredništvo:
Gorica, Riva Piazzutta št. 18
Izhaja:
1. dan vsakega meseca.

Velik shod Marijinih družb v Logu

dne 2. in 3. septembra 1924.

Častitim sobratom sporočamo podrobni vzpored marijanskega kongresa v Logu, kakor ga je odobrila preč. knezoadškofijski ordinarjat v Gorici, dne 28. 7. 1924 t. l. št. 2366-24.

A. Priprava.

1. Shoda se udeležijo po možnosti vse Marijine družbe goriške nadškofije in priključenih dekanatov. Oddaljene vsaj po deputaciji. Uljudno vabimo zraven pa tudi Marijine družbe iz tržaško - koprške škofije.

Predpisuje se dostojna obleka, svetinja in pokrivalo. Zaželeno je od pavsod čim številnejša udeležba z zastavami.

2. Čč. gg. voditelji naj pri prihodnjem shodu s primernim govorom pripravijo svoje družbe na loško romanje. V zavesti, da prihaja ves blagoslov od zgoraj, naj po poljubnem načrtu organizirajo tudi molitev v kongregacijske namene in sicer, kjer možno, skupno, sicer pa privatno. Nasvetujejo naj svojim družbam kot pripravo na kongres tri ali devetdnevne pobožnosti.

B. Predvečer kongresa.

Shod naj ima značaj slovesnega romanja. Zato je že v torek na prosto dan prihod Marijinih družb.

Ob 4. uri pop. začne spovedovanje.

Ob 6. uri prvi govor: »Pri Mariji«. Govori veleč. g. Ignacij Breitenberger. Po govoru pete litanije M. B. z odpevi — blagoslov. Odmor — večerja.

Od 8.—10. ure javno čiščenje presv. R. Telesa. Molili bomo 2. in 3. uro iz knjige: »Večna molitev«.

Po 10. uri naj glasna molitev in petje utihne, da bodo mogle trudne romarice nekoliko zadremati.

C. Dan kongresa.

V sredo ob 4. uri zjutraj začne spovedovanje.

Ob 6. uri govor: »Marijini otroci apostoli presv. Eucharistije in božjega Srca Jezusovega. Govori veleč. g. Alojzij Filipič.

Po govoru sv. maša — med sv. mašo *generalno sv. obhajilo*.

Dana bo sicer v Logu vsa ugodnost za sv. spoved, vendar naj veleč. gg. voditelji nudijo svojim družbam že tudi doma priliko za sv. spoved, ker želimo, da bodi skupno sv. obhajilo ena največja častnejših in najinljivejših točk našega shoda.

Ob 9. uri govor: »Dolžnosti predstojništva Marijinih družb.« Govori veleč. g. Venceslav Belč.

Ob 10. uri pontifikalna sv. maša, ki jo daruje prevz. g. knez in nadškof goriški — Msgr. dr. Frančišek Borgia Sedej.

Med sv. mašo govor: »Poglavitne čednosti Marijinih otrok.« Govori veleč. g. Ivan Kramarič. Po govoru ponovitev posvečenja.

Ob 1. uri popoldne ura molitve — 8. ura iz knjige »Večna molitev«. Molili bomo v dveh zborih: prvi zbor duhovniki — drugi zbor cerkev.

Ob 2. uri slovesna procesija s kipom M. B. Med procesijo litanije M. B. z odpevi in druge Marijine himne in pesmi.

Po povratku v cerkev 1. kitica pesmi: »Pri Tebi, o Marija, zbrane.« Govor: »Sreča Marijinih otrok.« Govori veleč. g. dr. Mirko Brumat. Po govoru 2. in 3. kitica iste pesmi. Nato pete litanije presvetega Srca Jezusovega — ponovitev posvečenja: »Presladki Jezus, Zveličar človeškega rodu...« — Te Deum — Tantum ergo — blagoslov z Naisvetejšim — pesem: »Slovo od Marije.« — Konec.

Skrb za podrobne priprave je prevzel poseben odbor, sestavljen iz gospodov vipavskega in črniškega dekanata. V odboru so veleč. g. Ignacij Breitenberger, župnik v Vipavi — veleč. g. Ivan Debevec, župnik v Budanjah in veleč. g. Josip Fon, župnik v Ajdovščini. Vsa korisponenca giede Loga bodi naslovljena na veleč. g. Ignacija Breitenbergerja kot predsednika pripravljavnega odbora. Pri njem naj se veleč. gg. prijavijo tudi v zadevi hrane in prenočišča. Pa prosimo pravočasno, da bo možno ukreniti vse potrebno.

Za kritje stroškov loškega shoda naj bi po sklepu osrednjega vodstva in po soglasnem odobrenju več zajednic vsaka družba prispevala najmanj po L 20.—. Sicer se lepo priporočamo tudi za obilnejše prispevke in večje zbirke, ker nimamo drugih fondov, s katerimi bi mogli kriti stroške shoda. Nabrane svote naslovite na ime: Ignacij Breitenberger — župnik Vipava.

Častiti sobratje! Postavili smo shod na delavnik, ker edino tako bo možno, da se ga tudi duhovniki udeležijo v impozantnem številu — družbenice pa nimajo v onem času ravno siljenega dela na polju. Tudi moremo edino na delavnik nuditi ljudem vso ugodnost za sv. spoved. S tem, da se sami udeležite romanja, je že hkrati dano najboljšo jamstvo za red in disciplino med potjo in v Logu. V delavnik pa še tudi zato, ker bi se radi znebili vseh pijanih in drugih neljubih — surovih priveskov, ki tako motijo zaželeni mir in zbranosi ro-

marjey. Pobožno ljudstvo pa vabimo prav topla na shod.

Sobratje! Letošnje leto smo imenovali marijansko leto — loški shod mu boči častna krona! Zato pogovorite se o zadevi na konferencah in na družbenih shodih in ukrenite vse potrebno! Potrudimo

se, da se razvije prireditve v Logu v najstijajnejšo manifestacijo marijanske misli v goriški nadškofiji. Pokažimo, da smo zares Marijini! Pa molimo, molimo, da nas z ljubim Sinom blagoslovi Devica Marija. — Posebna yabila sledijo.

Osrednje vodstvo Marijinih družb.

Venceslav Belč. Kanal.

Govor na Sveti Gori na Kronanico 1924.

»Reci ljudstvu, naj mi tukaj hišo zida in me milosti prosil!«

To so znamenite besede iz zgodovine svetogorske božje poti. Nekateri smatrajo to za legendo in dvomijo nad zgodovinsko pristnostjo teh besedi, ki jih je bajè Marija govorila grgarski pastirici. Ali jim je pa mogoče dvomiti nad zgodovinsko resničnostjo te božje poti in nad njenim naravnost čudežnim razvojem? ... Lani na kronanico smo premišljevali na kratko zgodovino te božje poti in letos ste to zgodovino bolj natančno spoznali pri šmarnicah. Ta pregled nam je pokazal neprestano valovanje v zgodovini svetogorski. To valovanje pa nam priča, kako so se že od početka zle sile borile zoper to božjo pot, kako so jo hotele zadušiti v njenem postanku in kako so jo hotele ovirati v njenem razvoju. To valovanje skozi bridkosti ponižanja do višin povišanja nam kaže pa tudi, da je višja, nadčloveška volja vodila to zgodovino. Po vseh napadih in bojih, po vseh porazih in ponižanjih je sledila vedno na novo veličastna zmaga in proslava svetogorske Kraljice.

Ako smemo malo primerjati z velikim, lahko rečemo, da je zgodovina Svete gore v malem to, kar je v velikem zgodovina svete cerkve. Kristus je rekel o svoji cerkvi: »Peklenska vrata je ne bodo premagala!« S temi besedami je napovedal boj pekla proti cerkvi, napovedal pa v tem boju tudi neprestano zmagovanje cerkve v tem boju. Zelo hude in težke čase je morala cerkev večkrat prestat, a takim časom je vselej sledila zmaga in proslava cerkve. Takrat, ko so hoteli judovski veliki duhovni in starešine soditi apostole in mlado cerkev Kristusovo uničiti, jim je rekel Gamaliel: »Ako je to delo človeško delo, razpade samo; če je pa od Boga, ga vi ne boste mogli razdreti.« Zgodovina nam priča, da vsi duhovni in pismarji judovski niso mogli zatreti tega dela božjega.

Zgodovina Svete gore nam priča, da so se tudi zoper njo borile zle sile in jo hotele uničiti in jo zatreti, je pa niso mogle premagati, ker je to svetišče več kot samo človeško delo.

V zadnjih časih se je dognalo, da je bila tu Marijina cerkva že v predturških časih. Le po posebnem navdihljenju Marijinem je pač ljudstvo tu v tej nekdanji puščavi in na tej višini zidalo svetišče nebeški Materj. V turških časih je bila ta cerkva porušena. Leta 1539. je Marija po preprosti pastirici grgarski naročila vsemu ljudstvu, naj ji tu zida cerkev. V nekaj letih ji je ljudstvo sezidalo veličastno svetišče. Leta 1786 je prišlo

povelje od cesarja Jožefa, da se mora to Marijino svetišče porušiti in božja pot na Sveti gori zatreti. Cesar je umrl in šel pred sodbo božjo. Ta sodba božja je sklenila, da se ima zoper voljo cesarsko izvršiti volja Marijina in tri leta po cesarjevi smrti je bila cerkev zopet vpostavljena. Sedaj pred desetimi leti je izbruhnila najstrašnejša svetovna vojna, kar jih pozna zgodovina človeštva. Ta vojna je porušila svetogorsko svetišče. Letos na desetletnico izbruha te vojske se je začelo zopet zidati to svetišče, ki ima biti še lepše in veličastnejše kot prejšnje. Tisti, ki so zakrivali svetovno vojsko, so danes povečini že sojeni od sodbe božje oziroma od sodbe človeške; eni so umrli in jih ni več, drugi so zatonili in nič več ne pomenijo. Marija, svetogorska kraljica pa kliče: »Ego autem steti in monte sicut prius!« »Jaz pa stojim na gori kakor poprej!« ... Dvakrat je bila svetogorska kraljica begunka, prvič za časa cesarja Jožefa in drugič za časa svetovne vojske ... Obakrat se je vrnila z zmagoslavnim veličastjem nazaj. Podlegli so pa tisti, ki so bili njenega begunstva in prognanstva krivi.

Takoj ob postanku tega svetišča so že leta 1541. obrnili protestanti, ti zapriseženi sovražniki Marijini, vso svojo veljavo in oblast proti postanku te božje poti. A prazno je bilo njihovo delo. Kdo pozna danes protestante v naši deželi? Malo pred vojsko je začel begati ljudstvo nek starinar, ki je trdil, da ima on v lasti pravo svetogorsko podobo, in hotel tako vzeti temu svetišču ugled in veljavo. Kje je danes tisti starinar s svojo ponarejeno sliko. Judje so prodajali Kristusova za denar, ta pa je hotel prodati njegovo mater Marijo. A če so dali judje za živega Boga 30 srebrnikov, se naše ubogo ljudstvo ni menilo za tega starinarja, ker je bilo v srcih živo prepričanje in nezmotljivo čustvo, da je tu prava in resnična kraljica svetogorska doma. Tu na tem mestu je Marija vedno kraljevala in zmagovala.

»Odslej me bodo blagovali vsi rodovi zemlje!« Kakor vsi narodi brez razlike povečujejo nebesko kraljico tako je vse naše primorsko ljudstvo brez razlike narodnosti vedno častilo svetogorsko Kraljico. Vsi brez izjeme so poslušali njeno povelje in njeno željo, ki je izražena v njenih besedah: »Reci ljudstvu, naj mi tukaj hišo zida in me milosti prosil.« Ako bi bile te besede samo prazna legenda, bi se ne uresničevale skozi stoletja. Naše ljudstvo tu vedno na novo Mariji hišo zida in jo vedno na novo prihaja sem milosti pro-

sit. To nam priča, da so te besede vsaj v svojem jedru in bistvu, če tudi ne v obliki, resnične in da izražajo pravo voljo Marijino. Ta volja matere Marije pa je in mora biti nam sveta.

Predragi častilci Marijini! Pogled v preteklost svetogorske zgodovine nam priča, da je svetogorska božja pot več kot samo človeško delo. Kajti če bi bilo to samo človeško delo bi bilo moralo že davno razpasti. Ker pa kljub preganjanju in zatiranju skozi stoletja še obstoja in se pomlajena zopet dviga iz razvalin, imamo v tem dokaz, da je to delo res delo volje Marijine.

Ta pogled v preteklost pa nam je razveseljivo poročstvo tudi za prihodnost. Kakor je tu na Sveti gori vedno zmagovala volja Marijina, tako bo zmagovala tudi za naprej. Usoda tega svetišča se vedno upira tisti volji človeški, ki je nasprotna volji Marijini. Zato se nam za razvoj in obstoj te božje poti ni bati. Ko so se apostoli sredi viharja bali, da se Petrova ladjica potopi, jim je Kristus zaklical: »Kaj se bojite, vi maloverni!« Danes na god apostola Petra se moramo še posebno spominjati teh besedi, ki nas morajo navdati z velikim zaupanjem. Usoda Svete gore je tako zelo podobna usodi svete cerkve, usodi Petrove ladjice. »Kaj se torej bojite, vi maloverni!« . . .

Besede svetogorske kraljice: »Reci ljudstvu, naj mi tukaj hišo zida in me milosti prosil!« Nam, ki smo njeni otroci in častilci, nalaga posebne dolžnosti. Hišo zidati smo pomagali in pomagamo kakor naši predniki pred stoletji z darovi in miloščino vsak po svojih razmerah in sredstvih. Je to nekaj davek, ki smo ga svoji kraljici dolžni. A poleg tega davka v datjavah, smo ji dolžni tudi davek osebne službe, dolžni smo jo obiskovati in sodelovati k njeni časti in proslavi. Danes praznujemo glavni praznik svetogorski, obletnico kronanja Marijinega. Leta 1717. se je vršilo to kronanje. Od takrat naprej imajo Kanalci na današnji praznik svojo zaobljubljeno procesijo. Ta sveta zaobljuba starodavnih prednikov je za vse potomce sveta dolžnost. Vsako leto vsled te zaobljube dolžni smo poromati sem gori in se pokloniti naši kraljici. Pa ne samo ta zaobljuba nas veže, zadovoljati bi nam moral že samo zgled davnih prednikov naših. V starih knjigah stoji zapisano da so Kanalci romali v veliki procesiji sem gori že leta 1542., takoj po postanku te božje poti. Vsi naši predniki so čutili v svojem srcu nekako dolžnost, da morajo, če le mogoče romati vsaj po enkrat na leto k svetogorski Materi Božji. Tisto zavest so vcepili tudi nam v srce. Vojska je sicer ta čut dolžnosti zamorila, a skrbeti moramo, da ga zopet oživimo. Danes vas je tu veliko od vseh strani, iz hribov in Brd, s Krasa in iz Vipave in od različnih drugih krajev; ne veže vas kakor nas dolžnost zaobljube, a prignal vas je tisti od prednikov v srce vcepilni čut dolžnosti, da morate priti večkrat sem gori, da se Mariji na tem od nje izvornem kraju poklonite.

Zavedajmo se danes dodobra svoje dolžnosti svetogorskega romanja: Mi smo dolžni romati sem gori ker nas Marija kliče s svojo besedo in ker nam to naročajo naši predniki, bodisi s svojo zaobljubo, bodisi s silo svojega zgleda.

Je pa še en drugi moment, ki nas sili romati sem gori in to so naše stiske in bridkosti, naše težave in skušnjave; silijo nas sem gori naše potrebe in naša duhovna korist. Tu je Mati milosti postavila svoj prestol in kdo je tisti, ki bi od nje milosti ne potreboval! Poglejmo samo v globino svojega srca in v bridkosti svojega življenja in spoznamo, kako reveži in siromaki smo in kako smo pomoči in milosti potrebni. Imamo brez števila duhovnih in časnih potreb . . . in tu je milost in pomoč doma za vse tiste, ki jo znajo na pravi način iskati in prositi. Če ga ni človeka, ki bi ne potreboval Marijine milosti, ga tudi ni človeka, ki bi te milosti ne dosegel, če jo prav išče. Tu lahko z velikim zaupanjem kličeš: »Spomni se o premila Devica Marija, da ni bilo še nikoli slišati, da bi bila ti koga zapustila, ki je pod tvojo varstvo pribežal in tebe milosti prosil. . . .« In Marija nam kliče: »Reci ljudstvu, naj me tukaj milosti prosil!« Lahko bi nam klicala z besedami svojega Sina: »Pridite k meni vsi, ki ste trudni in obteženi in jaz vas okrepčam!« . . . Da boš tu milosti deležen, za to ti je poročstvo beseda nje, ki je Devica zvesta. Poročstvo ti je pa tudi zgodovina te božje poti: »Če je Marija na tem kraju uslišala na tisoče in tisoče, smeš zaupati, da tudi tebe usliši.«

ln še en moment je, ki nas vleče sem gori in to je nagnenje našega srca. Kakor vleče otroka k materi, tako vleče nas sem gori k Mariji. Saj ste čuli to silo najbolj, ko ste se vračali iz vojske ali ko ste romali na te strašne ruševine. Za vsakega človeka, ki pozna Sveto goro, ima to svetišče posebno privlačno silo. Saj pridemo sem gori tako radi tudi, če nimamo posebnih težav in bridkosti. Samo da obiščemo svojo mater.

To so torej tisti momenti, ki jim sledimo in moramo nujno slediti, ko romamo sem gori na Sveto goro:

1. Volja Marijina, ki nas kliče sem in hoče, da jo tu milosti prosimo.
2. Dolžnost zaobljube in pa z zgledom v srce nam vcepljena zavest dolžnosti, ki je dedščina po naših prednikih, da se poklonimo svoji Kraljici.
3. Naše duhovne in časne potrebe, za katere iščemo tu pomoči in zdravil.
4. Silno nagnenje našega srca, ki nas vleče na obisk k materi.

Če je v teh momentih izražena naša moralna dolžnost obiskovanja tega svetega kraja, izvirajo iz teh momentov tudi naše starodavne pravice, ki jih imamo na tem svetem kraju.

Če roma naše ljudstvo od prvih početkov te božje poti sem gori, če naši Kanalci že skozi dve stoletji vestno izpolnjujejo starodavno zaobljubo svojih prednikov, če šteje število našega ljudstva, ki tu milosti išče na tisoče in tisoče in tvori to naše ljudstvo veliko večino romarjev in romarskih procesij na tem kraju in če to naše ljudstvo od svojega skromnega imetja skozi vse čase tako rado daruje za to svetišče, potem ima v njem neporečne in neovrgljive pravice, kakor jih imajo dobri in zvesti otroci pri svoji materi. Sem gori je romalo naše ljudstvo in tu v svojem jeziku prepevalo in molilo, tu se je v svojem jeziku obtoževalo svojih grehov in tu poslušalo v domači be-

sedi zveličavne nauke in tolažilne resnice v spovednici in na prižnici. To je tisto naše ljudstvo, ki je ne le s svojo radodarnostjo, ampak še bolj s svojo globokoverno pobožnostjo vztrajno pomagalo k procvitu te božje poti, pomagalo po svojih močeh z največjim veseljem k proslavi Kraljice svetogorske. Če bi tega našega ljudstva ne bilo, kaj bi bila Sveta gora?

V zadnjem času je šel po deželi velik strah, da bo naše ljudstvo pri tem svetišču svojih pravic oropano. Toda ta strah je prazen, ker se to ne more zgoditi in se tudi ne bo zgodilo. Kajti to bi bilo odkrito nasprotovanje volji Marijini. Zgodovina pa nas uči, da je tu vedno zmagovala Marijina volja in nam daje poročilo, da bo tudi zmagovala. Marija si je otroka našega ljudstva izvolila in je tej preprosti pastirici grgarski naročila v naši besedi, naj ljudstvo sem gori povabi. »Reci ljudstvu, naj mi tukaj hišo zida in me milosti prosí«. V tej besedi svetogorske kraljice temelji trdna in neovrgljiva pravica naše besede na tem svetem mestu. Beseda, ki jo je Marija govorila, ne sme utihniti na tem svetem mestu. Ljudstvo, ki ga je ona sem gori poklicala, da išče milosti, ne sme tu milosti stradati. Kratiti te pravice naše besede in našega ljudstva bi se pravilo upropaščati to božjo pot. Zgodovina pa nam priča, da Marija ne dopusti propadanje tega svetega kraja.

Sprememba, ki se je zgodila tu v zadnjem času, je mnoge po nepotrebem nekoliko preveč razburila. Mi ne stojimo danes tu niti kot tožniki niti kot sodniki, stojimo pred kraljico in Materjo, o kater vemo, da nas sem kliče in vabi in da hoče tu skrbeti za naš blagor. Vemo, da je sila razmer prinesla s seboj te spremembe. V novo predstojništvo zaupamo, da bo hotelo in znalo razumevati in vpoštovati naše starodavne pravice in naše duhovne potrebe na tem svetem mestu. Zaupamo, da bo praj spoznalo voljo Kraljice svetogorske in da bo v gorečnosti za čast Marijino tej volji služilo z vsemi svojimi močmi in da ne bo na kakršenkoli način odganjalo iz tega kraja tistega ljudstva, ki ga je kraljica svetogorska sem gori poklicala. Z veseljem smo opazili, da se je to častito predstojništvo že potrudilo v prvem hipu storiti, kar mu je bilo mogoče. Zaupamo, da to ni samo nastopna uljudnost, ki bi temeljila na sebičnem nagibu, da bi si hoteli s tem samo utrditi stališče in premagati začetne težkoče. Zaupamo, da to častito predstojništvo, ki je ob nastopu pokazalo vso svojo dobro voljo, v tej volji tudi vztraja in da po razmerah tudi na svoje višje predstojnike poroča o vseh naših potrebah in opravičenih željah, tako da bodo razmere pri tem svetišču trajno in stalno v skladu s temi našimi potrebami in starodavnimi pravicami.

Danes, ko praznujemo glavni praznik svetogorski in ko stojimo na temeljih novega svetišča in zbrani pred novim predstojništvom te božje poti, želimo kot zastopniki vsega našega ljudstva poudarjati svoje želje in prošnje. Kajti sedaj stojimo na važnem razdobju zgodovine svetogorske. Od vpoštovanja teh želj in prošenj je odvisno, ali bodo tudi naši potomci romali sem gori k temu novemu svetišču tako, kakor so romali naši predniki h staremu. Naj bi v novem svetišču bile ravnotako

vpoštevane naše duhovne potrebe, kot so bile v starem. To je eden izmed fundamentalnih pogojev za procvit novega svetišča. Nespametno bi bilo zidati večje svetišče, če bi imelo hoditi vanje manj romarjev.

Predstojniki svetišča so sinovi svetega Frančiška, tega velikega svetnika, ki je hotel v svoji svetniški skromnosti biti vsakemu ponižen služabnik in ki ni poznal na svetu druge in večje skrbi kakor skrb za čast božjo in dušno zveličanje ljudi. Vemo, da preveva frančiškanski red plemeniti duh nesebičnega apostolskega delovanja. Sinovi svetega Frančiška so med ljudstvom povsodi pravi misijonarji; oni misijonarijo pa tudi, po vsem svetu in med vsemi narodi, zvesti služabniki velikega Učenika, ki kliče: »Pojdite po vsem svetu in učite vse narode!«. Te besede veljajo ne le za divje in paganske narode, ampak tudi za nas, ker smo tudi mi narod, ki ga je Bog ustvaril. Oni, ki se učijo vseh jezikov in hodijo po vsem svetu oznanjati evangelij vsakemu ljudstvu v njegovem jeziku, kakor so to delali apostoli, bodo živeč sredi med nami pač znali in hoteli oznanjati besedo božjo tudi v našem jeziku. Če je v tem jeziku izpregovorila kraljica nebeška, se ne bodo obotavljali v tem jeziku pridigati tudi ponižni sinovi svetega Frančiška. Če je nebeška kraljica z našo besedo otvorila to božjo pot, ne bo utihnila ta beseda tu na tem mestu. Naše ljudstvo ne prihaja sem gori na sprehod in na zabavo, ampak prihaja sem, ker je potrebno naukov in tolažbe, tu želi vzpodbude in bodrila, da se v srcu utrdi v ljubezni do Marije. Človek ne živi samo od kruha, ampak tudi božje besede! To je nauk Izveličarjev. Zato se ne more in ne sme zgoditi, da bi bilo na tem kraju preskrbljeno za telesne potrebe in za telesni kruh v gostišču bolj kakor v svetišču za duhovni kruh nauka in besede božje.

ln kakor je neobhodno potrebna beseda božja na prižnici, tako tudi v spovednici; beseda božja v domačem jeziku. Saj je našemu ljudstvu ta božja pot nekako misijonišče. Koliko je takih, ki so prihajali sem gori, da so se tu razbremenili od svojih grehov. Koliko je takih, ki so po dolgih zablodah zopet tu našli pravo pot do nebes, pot do zveličanja. Ko je na dan kronanja svetogorske kraljice jud Mojzes Montefiore zagledal kronano podobo, je ves ginjen zaklical: »Jaz hočem postati kristijan!«. Koliko jih je bilo, ki se že pred to podobo po dolgotrajnem paganstvu pregrešnega življenja sklenili pri pogledu na Marijo, da hočejo biti kristijani, da hočejo živeti reš krščansko življenje. Koliko takih spreobrnjenj in poboljšanj se je tu že dogodilo, to bi nam znale povedati neme spovednice, če bi mogle in smele govoriti. Naj bi se niti en spokoren romar ne vrnil s tega svetega kraja, ne da bi mogel opraviti svojo spoved.

Zato je danes na ta veliki praznik naša prošnja do predstojništva tega svetišča ta, da bi se hotelo vedno ozirati na to potrebo pri pridigarjih in spovednikih v našem jeziku in za naše ljudstvo. Naj bi bili spovedniki ne samo ob večjih praznikih na razpolago, ampak stalno naj bi bila dana priložnost, da tu lahko vsakdo opravi svojo

spoved za naprej kot dosedaj. Naj bi bilo tudi za to poskrbljeno, da bi ne samo včasih slišalo naše ljudstvo tu besedo božjo v svojem jeziku, ampak redno vsako nedeljo in praznik kakor doslej. To prosimo, da bi se naše ljudstvo ne čutilo na tem mestu prikrajšano v svojih starodavnih pravicah, naj bi se vsled novih razmer nikakor ne čutilo zapostavljeno in v duhovnih potrebah zanemarjeno. Kajti to bi imelo za posledico pešanje verskega življenja na sveti Gori in po celi deželi. Tu naj bi bilo poskrbljeno ne samo za velike bolj reprezentativne slovesnosti in samo za večje množice o praznikih, ampak tudi za tihe potrebe posameznih romarjev v samotnih urah vsakdanjih dni.*)

Na drugi strani pa mora iti prošnja tudi na naše ljudstvo, naj bi se nikar ne pustilo begati in razburjati od elementov, katerim je za druge momente veliko več mari kakor za resnično slavo božjo in njegove deviške matere Marije.

Vsi, ki so dobre in blage volje morajo z vsemi svojimi močmi sodelovati za procvit tega svetišča in morajo delati proti temu, da bi ta sveti kraj postal sporna točka, ki bi razvnela narodnostne strasti, katere so že itak divje razplamtele preko vseh mej krščanske nravnosti in dostojnosti. Pustimo, naj divjajo vse človeške strasti globoko tam doli pod tem svetim krajem, ta kraj pa naj bo kakor Noetova ladja sredi razburkane morja, naj bo kakor sveta skrinja miru in sprave. Marija, ki je vsemu svetu Kraljica miru, naj bi nam bila kot svetogorska kraljica še posebej kraljica miru za našo deželo, da dva naroda, ki tukaj prebivata kakor dva brata mirno skupaj živita v slogi in ljubezni brez sovraštva in spora in da prihajata sem gori k materi Mariji kakor dva enakopravna otroka njena.

Naj bi nam postalo to novo svetišče — misijonišče za prepoved versko-moralnega življenja, ki je vsled vojne tako propadlo. Bilo naj bi nam fundamentalno oporišče za strpno in bratsko medsebojno življenje dveh narodov, katerih usodo je vojna tako tesno združila. Naj bi kraljeval v tem novem svetišču zares apostolski duh, ki skrbi za dušni blagor vseh ljudi enako; naj bi vladal tu zares katoliški duh, ki objema vse narode z isto ljubeznijo.

To so v važnem zgodovinskem razdobju svetogorskem naše nujne potrebe in naše opravičene želje. Sad njihovega udejstvovanja bo blagor duš in čast božja in procvit tega svetišča, bo čast in slava svetogorske kraljice.

Kaj so pa naše dolžnosti in naše obljube. Tudi teh ne smemo pozabiti.

Mi obljublamo danes, da hočemo vestno izpolnjevati dolžnosti, ki jih imamo do tega svetišča in njegove kraljice: Slediti hočemo vestno klicu Marijinemu, ki hoče, da ji tukaj hišo gradimo, da jo tukaj milosti prosimo. Slediti hočemo zaobljubi oziroma zgledu naših prednikov in pobožno in redno sem gori romati, da se poklonimo svoji kraljici. Prihajati hočemo k veliki pomočnici v vseh potrebah in bridkostih po pomoč in tolažbo.

*) Sedaj sta na Sv. Gori stalno dva slovenska patrola — Op. ured.

Slediti hočemo skrbno klicu našega srca, ki nas sili v obiske k materi.

Tam doli v kanalski cerkvi je veren posnetek svetogorske Matere božje. To je tista podoba, ki so jo vam poslali kot tolažbo v žalostno begunsko življenje v barakah . . . Mnogi od vas so bili navzoči, ko so prinesli z veliko slovesnostjo tja gori tisto sliko. Solze radosti in veselja so lesketale v vaših očeh, ko ste zagledali podobo matere, ko ste prejeli ta pozdrav iz domovine. Marsikdo še danes poklekne z velikim zaupanjem in globoko pobožnostjo pred tisto sliko . . . Naše življenje na tem svetu je pregnanstvo in begunstvo; naša prava domovina je daleč tam gori, kjer prebiva naša Mati Marija. To svetišče je ena izmed postaj, na tisti strmi in težavni poti, ki nas vodi iz pregnanstva in begunstva tega življenja v nebeško domovino . . .

Glejte, v begunstvu ste bili srečni, ko ste gledali podobo, ki je bila šele senca prave svetogorske Kraljice. Kako polno blaženosti je vaše srce, ko klečite tu pred pravo svetogorsko Kraljico. Pa ta je samo senca nebeške kraljice Marije. Kakšno bo šele naše veselje in naša blaženost, ko se po tem življenju v pregnanstvu v žalostni dolini solz snidemo s svojo Materjo v večni domovini. Pot tja gori — ena izmed teh poti, ki je za nas lepa krajšnica — pelje preko svete Gore, skozi njeno svetišče, mimo te milostne podobe Marijine . . .

»Češčena bodi, o Kraljica svetogorska, ti mati milosti, življenja, sladkosti in upanje naše, bodi češčena! . . . Danes, ko stojimo po starodavni zaobljubi in navadi na tem svetem kraju, ki si ga ti izvolila za prestol milosti, te pozdravljamo in ti prisegamo, da ostanemo zvesti zaobljubi in zgledu naših pradedov in da hočemo to zaobljubo in ta zgled raztegniti še na pozne potomce. K tebi bomo tu klicali, mi zapuščeni otroci Eve, k tebi zdihovali žalostni in objokani v tej žalostni dolini solz. Obračaj ti, naša pomočnica, svoje milostne oči v nas in pokaži nam svojo obljubljeno milost in usmiljenje . . . Danes ti prisegamo, da v zahvalo za tvoje milosti ne preneha na tem kraju in v tvojem novem svetišču naša pobožna molitev in da ne utihne naša glasna pesem:

O Marija svetogorska, v svoje varstvo sprejmi nas,

bodi naša ljuba mati, prosí Jezusa za nas . . .

Amen . . .«

Koristni migljaji.

Nekaj o zvonjenju.

V skupnem zvonjenju — nasproti pritrkavanju — razločujemo dva načina: *neumerjeno* in *umerjeno* zvonjenje. V prvem udarjajo zvonovi neurejeno, nezaporedno, pomešano; v drugem načinu pa v posebnem redu, v enakih časovnih razdaljah. Prvi način je starejši, drugi je iz novejšega časa ter ni še povsod uveden in zvršljiv. Preprostemu ljudstvu ugaja bolje umerjeno zvonjenje, ker je bolj podobno pritrkavanju; zvonoslovci pa dajejo

prednost neumerjenemu zvonjenju. Oni pravijo namreč, da menjujejo — osobito melodično in mešano (mel.-harm.) uglašeni — zvonovi v neumerjenem zvonjenju šest raznih melodij: c d e — d c e — c e d — e c d — e d c — d e c. dočim tvori umerjeno zvonjenje le eno melodijo, katero vsako toliko časa menjati — kot pri pritrkavanju — bi bilo celo najspretnjšim zvonivcem skoraj nemogoče, o vsi zvonovi kolebajo ter se zvonijo malodane vedno pod zvonikom. Je res — pravijo zvonoslovci — da se pri vsaki menjavi melodije pripeti, da udarita tudi dva zvonova hkratu, ali to pa so hipne disonance, ki so tudi v glasbi priljubljene.

Gotovo je, da ima vsak način nekaj dobrega in da bi se ne smel nobeden zanemarjati. Bistvena razlika med obema je red in nered med zvonjskimi udarci. Red vzbuja v nas čut zadovoljnosti in veselja, nered nas pa razburja, dela nezadovoljne in slabo razpoložne. Zato je neumerjeno zvonjenje primerno za pogrebe, sv. maše zadušnice, za postni čas itd.

Neumerjeno zvonjenje ne zahteva posebne spretnosti, ampak le zmožnost pravilnega zvonjenja.

Za umerjeno zvonjenje je pa treba tudi razvitega ritmičnega čustva in obvladanja različnega razmaha v vihtenju zvonov. Toda tudi to bi ne zadostovalo, če niso zvonovi primerno obešeni.

Za lep, naraven glas in varno udarjanje kemblija mora biti zvon tako obešen, da gre smer vrtilšč jarmovih osi skozi koreniko zvonu. Tako obešene zvonove je pa težavno umerjeno zvoniti; kajti zvonovi so prerezlični po teži in dolgosti in temu odgovarja tudi časovna različnost v njih kolebanju. Manjši zvonovi udarjajo pogosteje, večji redkeje. Ta razlika je v melodičnih zvonilih izdatno manjša kot v harmoničnih. Pa tudi tako obešene zvonove znajo spretni zvonivci umerjeno zvoniti; oni dajajo zvonu v vihtenju tem večji razmah, čim manjši je. Veliki zvon se mora v vihtenju tako zadrževati, da so njegovi udarci zelo neenakomerni po moči in po času, kar seveda ni lepo.

Za lažje in lepše umerjeno zvonjenje je treba manjšo dolgost manjših dveh oziroma (v štiriglasnem zvonilu) treh zvonov nadomestiti s primernim podaljškom jarma pod osema. Čim manjši je zvon, tem večji je ta podaljšek, brez katerega je le veliki zvon. Pri drugih je torej korenika nižja kot sta vrtilšči jarma, pri malem zvonu seveda najnižja. Robovi kril sō tako pri vseh zvonovih enako oddaljeni od jarmovih vrtilšč in vsi zvonovi skoraj enakočasno kolebajo. Vendar pa je to podaljšanje jarmov kolikor toliko na škodo lepega in naravnega udarca kemblija. Nekateri zvonarji izkušajo doseči izenačenje časa v kolebanju manjših zvonov še z cezmernim podaljšanjem kembljevega podaljška pod betico, a to je lepemu glasu še bolj na kvar, ker postane udarec kemblija na zvon pritisnjen in pomečkan.

Zvonovi z navzdol podaljšanimi jarmi se dajo torej izlaska umerjeno zvoniti, vendar pa dela tudi to mnogim zvonivcem velike težave; vzrok tiči v nepravilnem pričetku, ker je ravno pričetek najtežavnejši — kakor pri pritrkavanju. Takí zvonivci namreč začenjajo zvonove vihteti, ne da

bi kaj upoštevali ritmično zaporednost udarcev — česar se najbrže niti ne zavedajo. Še le ko zvonijo vsi trije zvonovi, začenjajo urejevati umerjenost z močnejšim vihtenjem ali pridržavanjem tega ali onega zvonu, toda navadno narobe: kjer bi bilo treba večjega razmaha, se zvon pridržuje in naopak. To poizkušanje traja večkrat do konca zvonjenja. To je mučno poslušati.

Umerjena zaporednost udarcev zvonov mora nastopiti že takoj pri prvem pričetku. Prvi začne zvoniti mali zvon. Ko pride ta do zadostnega razmaha, začne zvonivec srednjega zvonu enakomerno glasno šteti 1, 2, 3 (1 vedno na udarec malega zvonu), potem pazi, da potegne svoj (srednji) zvon na število 2 in nato dosledno na vsak drugi 2. Ko je to natančno urejeno, začne šteti 1, 2, 3 zvonivec velikega zvonu ter postopa ravno tako na število 3 kot prejšnji na 2. Za nadaljevanje zvonjenja velja pravilo: Mali zvon mora zvoniti vedno v enakem velikem razmahu, ne zdaj močnejše zdaj šibkeje! Druga dva zvonivca morata vedno paziti na udarec malega zvonu ter se po njih ravnati. Če drugi ali tretji zvonivec zapazi, da bije njegov zvon prehitro za prejšnjim, naj zvon močnejše zavihiti; če pa njegov zvon za prejšnjim kaj zastaja, naj ga nekoliko pridrži! Časovna razdalja zvonjskih udarcev mora biti vedno natančno enaka; kakor hitro nastane kaka neenakost, jo je treba takoj odpraviti. Zvonivcem, ki se tega pravila drže, in jim ne manjka čustva za taktno štetje, je umerjeno zvonjenje prava igrača.

Temu pravilu primerno se vrši umerjeno zvonjenje štirih zvonov. Ker so pa taka zvonila pri nas zelo redka, naj to opustim!

Preč. gg. cerkv. predstojnike prosim, naj dajo te vrstice prečitati svojim cerkovnikom in zvonivcem.

Iv. M—a.

Kongregacijsko slovstvo.

Najbolj priporočljive knjige:

1. Löffler S. J., Philipp: Die Marianischen Kgn. in ihrem Wesen u. in ihrer Geschichte, 3. Auflage, Herder, Freiburg i. Br. Zanosno pisana knjižica je izšla l. 1884. kot »Festschrift zur Jubelfeier der Mar. Kgn.« (1584—1884). — 2. Harrasser Georg, S. J.: Die neuen Statuten der Mar. Kg. Avtentičen prevod celega izvirnega teksta z opombami. V dodatku odpusti in predprave Mar. kg. Oblika 8°. 3. Naab Ingelbert, O. Cap.: Marian. Kg. »Die Jugend.« 4. Heft. Volksvereinsverl., München Gladbach, 1912. 4. Opitz H.: Unterm Lilienbanner der Mar. Kgn. Wesen u. Wirken, Geschichte u. Einrichtung der Mar. Kg. 193, str. broječa, genialno pisana knjižica je že davno zaslovela. 5. Die Marian. Kg. Handbüchlein zur Gründung u. Leitung von Jugendkgn. Nach Referaten u. Discussionen der Luzerner Präsidestagung. November 1913. Dahlmann Joh.: Handbuch für Kongregationsleiter. 432 str. Münster i. W., Alphonsusbuchhandlung (A. Ostendorff). 10 začetnih poglavij podaje jedro pravil, povzetih iz »Sodalis Marianus«. Sledi jim kratka zgodovina in pojasnitev bistva, namena in sredstev kongregacije. Vsebinska sledečih 115 konferenc: priprava na sprejem, nagovori pri mesečnih sho-

dih, apologetični govori. V dodatku mal molitvenik in razlaga različne vsebine. Na koncu kazala spredaj je posebno kazalce za črtice iz življenja svetnikov. Tako je voditeljem ta priročnik lepa zakladnica. 7. Harrasser - Sinthern S. J.: Im Dienste der Himmelskönigin. I. zv. 302 str., II. zv. 345 str. Herder, Freiburg i. Br. Bogata zbirka jedrnatih, prvovrstnih specielno kongreganiških nagovorov, ki so tekom let izšli v »Präsides - Korrespondenz«. 8. Hartman Hubert S. J.: Das Gesetzbüchlein der Kgn. Premišljevanje pravil. Prvovrstno! 9. Lechner Melchior P.: Unserer Lieben Frau Edelknabe, Kurze Ansprachen an Mar. Sodalen. 240 str. Jugosl. buk. 10. Opitz Heinrich: Die Schule Mariens. (Styria). 360 str. Znano, prvovrstno delo, ima tri dele; a) Marijine čednosti, b) Marija in družina, c) Marija in Cerkev. 11. Wickl Rupert S. J.: Ein Büchlein vom innerlichen Leben. (Sodalbücher Band VI.) 292 str. Marianischer Verlag, Innsbruck, Maximilianstr. 8. Dragocena kongreganiško asketična zakladnica je pisana solidno bogoslovno, pa obenem prav priručno, opis je lep in nazoren. Zato bo čital kongreganist to knjigo z užitkom, voditelju bo pa knjiga nudila snovi, pobude in vodil za kongreganiške nagovore. P. V. Kopatin D. J.

Opomba. Tekom 14 dni jih bo dobili tudi v knjižarni K. T. D. v Gorici. S tem otvorimo že napovedani predal za kongregacijsko literaturo. Sčasoma ga še spopolnimo. P. V. Kopatin D. J.

Kronika.

Marijine Družbe v letu 1923.

Letno poročilo škofijskega vodstva.

Ker sodimo, da bo častite sobrate zanimalo nekoliko več zvedeti, kako stoji s to cerkveno organizacijo, smo se odločili, da bomo v stanovskem glasilu odslej redno priobčevali pregledno letno poročilo. Številke sicer res ne povedo vsega, vendar povedo mnogo. V letu 1923. nam nudijo Marijine družbe tole sliko:

Škofijski voditelj veleč. g. prof. dr. Andrej Pavlica; v osrednjem odboru pa veleč. gg.: vodja Ivan Reščič, župnik Ignacij Leban, dr. Mirko Brumat, P. Oto Kocjan O. C. in Leopold Cigoj. — Ko je vsled preobilne zaposlenosti veleč. g. dr. A. Pavlica odložil škofijsko vodstvo, je Prezvizišeni sredi januarja 1923 imenoval za voditelja g. Leopolda Cigoj. Na sestanku voditeljev Marijinih družb v Gorici, dne 14. junija 1923 pa so bili izvoljeni v osrednji odbor sledeči veleč. gg.: dekan Alojzij Novak, dr. Mirko Brumat, Oskar Pahor in Jožef Budin.

Bodi na tem mestu prejšnjemu vodstvu in veleč. g. dr. Andr. Pavlici in osrednjemu odboru izrečena najiskrenejša zahvala za ves trud in vso požrtvovalnost v prilog Marijinim družbam.

Da bi vzbudili več zanimanja za naraščaj in omogočili enotno vodstvo Marijinih vrtecev, je vodstvo priredilo posebna pravila za to otroško organizacijo; knezonoškofijski ordinarjat v Gorici je pravila potrdil in izšla so kot priloga Fol. eccl. — Dobe se še vedno na prodaj v nadškofijski pisarni po 5 stotink izvod.

Ker je za uspešno delovanje osrednjega odbora in posameznih družb potrebna krepka opora po vseh dekanatih, je bila organizacija vodstva spopolnjena na ta način, da so vse dekanije, v kolikor se ni bilo to že prej izvedlo, imenovala za dobo treh let posebne dekanijske voditelje Marijinih družb. Po ljubljanskem vzorcu smo natisnili za dek. voditelje poseben poslovník, ki ga je odobrili tudi Prezvizišeni. Dostavljen je bil vsem dekanijskim voditeljem. Kot taki fungirajo sedaj po posameznih dekanijah:

1. Za Gorico — veleč. g. Msgr. Ignacij Valentinčič — kanonik v Gorici.

2. Za Biljano — veleč. g. Ivan Spitzer — vikar v Fojani.

3. Za Bovec — veleč. g. Andrej Klobučar — dekan v Bovcu.

4. Za Cerkno — veleč. g. Anton Krapež — kurat v Novakih.

5. Za Črniče — veleč. g. Alojzij Novak — dekan v Črničah.

6. Za Devin — veleč. g. Anton Grbec — dekan v Devinu.

7. Za Kanal — veleč. g. Venceslav Belè — dekan v Kanalu.

8. Za Kobarid — veleč. g. Ivan Leben — kurat na Libušnjem.

9. Za Komen — veleč. g. Bogumil Nemeč — dekan v Komnu.

10. Za Ločnik — veleč. g. Stanko Stanjč — kurat v Podgori.

11. Za St. Peter pri Gorici — veleč. g. Josip Godnič — župnik v Dornbergu.

12. Za Solkan — veleč. g. Alojzij Filipič — kurat v Grgarju.

13. Za Tolmin — veleč. g. Msgr. Ivan Rojce — dekan v Tolminu.

14. Za Idrijo — veleč. g. Franc Oswald — katehet v Idriji.

15. Za Postojno — veleč. g. Srečko Gregorec — ekspozit v Materiji Vasi.

16. Za Trnovo — veleč. g. dr. Josip Kržišnik — dekan v Trnovem.

17. Za Vipavo — veleč. g. Gustav Koller — dekan v Podragi.

18. Za Trbiž — veleč. g. Anton Češornja — ž. upr. v Ukvah.

V propagandne namene se je vodstvo posluževalo Zbornika in Bogoljubja, kjer je izšlo več člankov, dopisov in notic. V smislu poslovníka pa so veleč. gg. dekanijski voditelji organizirali po dekanatih posebne marijanske konference in obiskali več družb v svojem okolišju. Ponekod, kakor bomo pozneje videli, so organizirali tudi skupne shode za družbe iz svoje in sosednih dekanij.

Podrobna statistika izkazuje v letu 1923. tale napredek: Na novo ustanovljenih oziroma poživljenih je bilo 8 dekanijskih in 3 ženske Mar. družbe, 8 Marijinih vrtecev za dekline in 3 vrteci za dečke. Stanje koncem leta po posameznih dekanatih pa razkazuje sledeči pregled:

DEKANIJA	Družba in število članov				Mar. vrtec		Število Bogoljuba	Opombe
	Dekliška		mladeniške	Ženske	Deklice	Dečki		
	Članic	Novink						
Gorica	170	7	—	—	26	—	56	
Bovec	—	—	—	—	18	—	—	
Cerkno	199	12	—	—	60	16	153	
Črniče	318	31	—	—	239	100	310	
Devin	5	—	—	—	—	—	6	
Kanal	190	28	—	159	227	128	150	
Kobarid	235	93	—	58	196	144	148	
Komen	49	4	—	84	21	2	24	
Ločnik	—	17	—	24	65	50	11	
Solkan	216	41	18	117	199	109	129	
Tolmin	156	9	—	—	159	133	68	
St. Peter	147	145	—	—	255	141	154	
<i>Skupaj . . . . .</i>	1685	387	18	442	1465	823	1209	
Idrija	437	16	21	277	187	125	125	
Postojna	539	30	19	309	178	69	268	
Trnovo	543	124	—	453	153	—	135	
Vipava	424	67	23	—	323	171	310	
<i>Skupaj . . . . .</i>	1943	237	63	1039	841	365	838	
Trbiž	10	10	—	—	—	—	11	
<i>Skupno . . . . .</i>	3638	634	81	1481	2306	1188	2058	

Ako primerjamo stanje koncem leta 1923. z onim koncem leta 1922. se kaže ta-le napredek :

DEKANIJA	Družba in število članov				Mar. vrtec		Število Bogoljuba	Opombe
	Dekliška		Mladeniške	Ženske	Deklice	Dečki		
	Članic	Novink						
<i>A. Goriške</i>								
leta 1922.	1447	305	18	280	1185	572	1052	
„ 1923.	1685	387	18	442	1465	823	1209	
Napredek:	238	82	—	162	280	251	157	
<i>B. Ljubljanske</i>								
leta 1922.	1822	268	26	1002	754	372	801	
„ 1923.	1943	237	63	1039	841	365	838	
Napredek:	121	—	37	37	87	—	37	
<i>C. Trbiška</i>								
leta 1922.	—	—	—	—	—	—	—	
„ 1923.	10	10	—	—	—	—	11	
Napredek:	10	10	—	—	—	—	11	
<i>Skupno . . . . .</i>	369	92	37	199	367	251	205	

Napredek ni sicer ravno velik, vendar za razmera povoljen. Naj nam zato pa marijansko leto te številke podvoji, potroji, podesetori !

Skupno štejejo goriški dekanati: 35 dekliških, 1 mladeniško in 8 ženskih Marijinih družb; 33 Marijinih vrtecev za deklice in 22 vrtecev za dečke.

Ljubljanski dekanati: 34 dekliških, 4 mladeniške in 7 ženskih Marijinih družb; 19 Marijinih vrtecev za deklice in 12 vrtecev za dečke.

V **trbiškem dekanatu** obstoja ena dekliška družba. — Na mladeniških Mar. družbah smo posebno ubogi in še od teh kaže komaj ena ali druga zares živahno marijansko življenje. V svetem letu bomo morali na to več misliti.

Notranje življenje v naštetih družbah pojasnjuje naslednje podatki. Delovali so tri le odseki: 36 evharističnih — 23 tiskovnih — 12 misijonskih — 5 dobrotelčnih — 2 treznostna — 32 cerkveno olupševalnih — 20 pevskih — 4 veselčni — 3 za popravdo cerkvenih paramentov — 3 adoracijski — 1 lepca zgleđa — 1 cecilijanski — 1 za oskrbo naraščaja — 1 sv. Marte — 1 Kanizijev — 1 zoper klctev — 1 knjižničarski — 1 za krščanski nauk.

Družbe so napravile 30 božjih poti — 7 *duhovnih vaj* (posebno važno za notranje prenovljenje) in so se povsod pridno vdeleževale sv. misijona, kjerkoli so ga obhajali. Sv. misijoni so prinesli v mnoge družbe novega duha in življenja. Nadalje so družbe priredile par slovesnih desetletnic, 24 veselic — 7 tumbol z deklamacijami in petjem — 1 izlet. Ponckod so se družbenice pridno zbirale tudi k privatnim shodom, ki so povsod tako zaželeni.

Večji shodi so bili: Ob priliki evharističnih kongresov v *Komnu* in v *Logu*; v *Slavini* ob priliki 20-letnice tamošnje dekliške družbe za postojnski in trnovski dekanat; na *Vitovljah* za črniški dekanat in goste iz solkanskega dekanata; na *Mirenskem Gradu* za šempeterski, pri *Marijnem Celju* za kanalski in v *Cerknem* za cerkljanski dekanat. Taki shodi zelo dvignejo zavest skupnosti in prinesejo veselje med Marijine otroke. Hkrati nudijo najlepšo priliko za pouk predstojništev in obravnavanje drugih važnih družbenih nalog in dolžnosti.

Nočemo se spuščati v podrobna izvajanja, niti deliti pohvale in še manj graje, ker vzbujajo po večini vsaka po svoje odij pač pa želimo napisati par splošnih pripomb. V obče moremo ugotoviti, da odsva iz poročil veleč. dekanjskih voditeljev stara resnica: *Qualis rex talis Grex*. Razlika med družbami, ki razvijajo živahno življenje in med takimi, ki le bolj životarijo, je velika. Če si veselo iznenaden, ko bereš, da je imela ktera družba 24 in celo 40 navadnih shodov, pa obstaneš, ko zveš, da je imela druga v celem letu komaj 3 ali 4 shode; ta 12 sej, druga komaj eno; ena 12 in še več skupnih sv. obhajil druga le 6, celo 2 ali 1 in tudi nobenega. Res je končno roglavitno to, da pristopijo članice vsaj vsaki mesec k sv. zakramentom, vendar kdaj naj se potem družba javno pokaže? V čim naj se po zunanje še razlikuje od navadnih deklet? Taka družba bi bila pač luč pod mernikom, kar pa Marijina družba ne sme biti. Priznamo, da ni mogoče vsch družb v vseh pogledih uniformirati, vendar tolike razlike ne smemo delati. Da je pa možno povsod organizirati skupna sv. obhajila, nam nudijo najboljši dokaz mnoge obsežne in zelo raztresene duhovnije, ki imajo navzlic vsemu temu vendar zelo lepo urejena mesečna — skupna sv. obhajila. Če se smemo zadovoljiti v ženskih druž-

bah z dvakratnim skupnim — slovesnim sv. obhajilom na leto, (ob obeh glavnih praznikih), ne moremo tega načela nikakor odobravati v dekliških družbah, temveč držimo se pravil. Enkratna ali dvakratna izjema na leto, ako kdaj res ni mogoče, tudi še ne prelomi pravila.

Če nas veseli veliko število evharističnih in cerkveno - olupševalnih odsekov, bi si želeli pa vsekako še več tiskovnih in zlasti pa tudi dobrotelčnih in misijonskih odsekov. Potrebe časa tako zahtevajo.

Bogoliuba imamo skoro vseskozi (so častne izjeme) premalo naročenega. Ne mislimo samo v družbah, ampak v obče. Saj nam je vendar tako potreben ta družinski nabožni list.

Vendar ko smo napisali te splošne opombe, bi ne bili pravični, ako ne bi javno izpovedali, da ne nudijo vsi kraji enako ugodnih tal za Marijine družbe in za katoliško akcijo sploh. Koliko dobre volje imajo premnogi sobratje v Brdih, na Krasu, ponckod v gorah in drugod, pa so razmere marsikje že tako težavne, da ne morejo Mar. družbe v življenje. Marsikteri poskus se je že ponesrečil. Le počasi se odpirajo srca marijanskim žarkom, ki jih temno zagrinjajo neprestani plasi in druge grde ljudske razvade. Te zapreke delajo sicer več ali manj povsod zgago Marijinim družbam, vendar pa ne povsod v enaki meri. Ni pa, da bi morali obupati. Skušnja nas veliko več in to prav v zadnjem času uči, da je mogoče zasađ'ti čvrsto marijansko mladiko tudi v najhujših plesnih središčih. Zato zaupno na delo!

Ravno ta okoliščina — namreč hrepenenje mladih ljudi po razveseljevanju, nas sili resno misliti, kako nam mora biti poleg skrbi za pobožnost na srečo tudi briga, da bomo po vsch Marijinih družbah oskrbeli mladini tudi mnogo iskrenega - poštenega veselja in razvedrila. Petje, igre, romanja, živahni privatni shodi in podobne prireditve naj nudijo dekletom prjetno nadomestilo za ves posvetni dirindaj, ki jih bo sicer hujše mikal, nego bi vtegnili misliti. Poznamo sicer vse raznovrstne težkoče v tem pogledu. Včasih jih najboljša volja komaj preмага — ali celo ne — gotovo pa je tudi, da je ljubezen iznajdljiva. Če ne vsega, vsaj nekaj, vsaj to, kar je mogoče. Mladina zna biti tudi z manjšim zadovoljina in hvaležna, ako vidi dobro voljo.

Naj prinese marijansko leto neve svčžosti in živahnosti v marijanske vrste! Naj dobe Marijine družbe v tem letu vsepovsod novega, krepkega razmaha na široko, na tudi na globoko!

Misijonsko zborovanje v Benetkah.

Dne 10. julija se je vršilo v beneškem patriarhalnem semenišču zborovanje predsednikov in delegatov »Misijonske zveze za duhovnike« iz vsch treh Benečij (Veneto — Venezia Giulia in Venezia Trentina). Na tem zborovanju je zastopal ital. del naše škofije g. dekan Kren, slov. del pa moja malenkost kot delegat in g. župnik Ignacij Leban kot nekdanji delegat »Misijonske zveze«.

Zborovanju je predsedoval msgr. Pietro Ercole, podpredsednik »Misijonske zveze...« in delegat za »Dejanje sv. Detinstva«. Med zborovanjem je prišel za nekoliko trenutkov tudi Emin, kardinal

in beneški patriarh Lafontaine, ki je s toplimi besedami priporočal zborovalcem, naj zanesejo veliko misijonsko vncmo v vse škofije. Poudaril je, da se je v njegovi škofiji delovanje za misijone v zadnjih 2 letih zelo poživilo in da navdušenje čedalje bolj narašča.

Na dnevnem redu so bili referati o delovanju pokrajinskega sveta, škofijskega sveta odsekov v posameznih župnijah, o delovanju delegatov, o misijonskem tisku, o pripravi na sv. leto. S posebno gorečnostjo, pa tudi trezno razsodnostjo so govorili poleg predsednika zborovanja tudi msgr. Roncalli Angelo, predsednik nacionalnega sveta »Družbe za širjenje sv. vere v Italiji«, p. Mauri Enrico, delegat družbe »Sv. Petra apostola za domačo duhovščino«, msgr. Luigi Drago, delegat »Misijonske zveze« in msgr. Luigi Cerruti, predsednik pokrajinskega sveta treh Benečij. V debato so posegli tudi mnogi drugi, zlasti nekateri mladi gospodje so vzbudili posebno pozornost.

O poteku in sklepih tega zborovanja prinese skoraj gotovo natančno poročilo »Rivista dell'Unione Missionaria...«. Čč. sobrate bo bolj zanimalo, da smo tudi mi Slovenci na tem zborovanju povedali nekoliko misli, čeprav so bile le skromne.

Slov. delegat je izročil zborovalcem sledeče gozdravne besede v ital. jeziku:

»Milostni gg. monsignorji, častiti sobratje!

Dovolite mi, da Vas v imenu goriških Slovencev, ki tvorijo 2 tretjini naše nadškofije, prav srčno in iskreno pozdravim, ves srečen, da moremo sodelovati tudi mi pri tako svetem, velevažnem in vsem narodom cnako dragem podjetju.

Da, pozdravljam Vas v trdnem prepričanju, da vsi oni, ki se plemenito posvečajo misijonski misli, udejstvujejo ne le željo, ampak tudi absolutni ukaz Jezusa Kristusa, ki je rkel: »Pojdite in učite vse narode...«

S temi besedami je božji Zveličar zapovedal ljubezen do vseh narodov in je hotel, da se imajo za brate in da tako tudi med seboj občujejo. Z istimi besedami je pa tudi slovesno obsodil brezbožnega in krutega sovražnika, ki je diametralno nasproten njegovim težnjam in našemu prizadevanju, namreč oni pretirani nacionalizem, ki prezira pravice, jeziki, običaje in kulturo drugih narodov.

Kjer ta sovražnik vlada, trpi škodo duh Kristov, in Njegova sveta nevesta kat. cerkev, se poniža v revno sužnjo. Naj bi se vsaj mi nikdar tako ne spozabili, da bi mislili in delovali kakor poganški nacionalisti, ki s to ali ono pretvezo teptajo najsvetejše pravice drugih.

Ni moj namen, da bi Vam tukaj pričujočim očitel to zmeto in ta zločin — ampak prosim vas in rotim; napravite vse, kar vam je mogoče in kjerkoli morete, v pismu in govoru, da vendar že neha nacionalistična gonja proti slovenskim vernikom, duhovnikom in redovnikom — kakor tudi zoper njihove pridige. Šole, zavode in samostane. Potrudite se istotako, da se nam zopravi čimprej tudi velikanska škoda, ki jo že moramo trpeti na ver-skem polju.

Poudaril bi rad, da je ta vaša pomoč prav izredno velikega pomena za misijonsko gibanje med Slovenci. Kajti gorje, če bi naše ljudstvo zaznalo, da je tudi prapor nekaterih cerkvenih krogov

omadeževan z nasilnim in brezvestnim nacionalizmom.

Pomagajte nam torej, predragi sobratje, da bomo mogli med našim slovenskim ljudstvom vzdrževati zaupanje do sv. cerkve, ki mora biti mati vseh, in do sv. očeta, ki mora biti oče vseh, zlasti pa ubogih in zatiranih. Le tako bomo mogli ohraniti živo zanimanje in požrtvovalnost za misijonsko misel in zadostiti vsem, ki umejo in hočejo prav presojati velika prizadevanja.

Iščimo mi vsi to, kar nas druži, in ne onega, kar nas loči. Tako bomo pripomogli k blagohotnemu pomirjenju narodov.«

Ta pozdrav je naš delegat še obrazložil. Poudaril je, da narodne krivice, ki jih trpimo na ver-skem polju, izpodjedajo temelje misijonski ideji. Kako naj se zanimamo mi za misijone, če nam cerkvene oblasti podirajo misijone na domačih tleh? Pojasnil je te krivice — zlasti gorostasnost izgona patrov s Sv. Gore in iz Sv. Križa. Zborovalci so se kar čudili. Lepo je bilo od tržaškega ital. misijonskega delegata, nekega o. jezuita, da je našega delegata krepko podprl. Msgr. Ercole je obljubil, da predloži naše pozdravne besede v Rimu na pristojnih mestih.

Naš delegat je tudi vprašal, kako naj bo naše razmerje do misijonskega gibanja, Slovencev onstran meje. Odobrili so misel, naj bomo kar se publikacij tiče v tesni zvezi. Istotako je pripravljena ital. misijonska zveza posredovati, da bodo naši duhovniki, ki si želijo slov. lista, prijematí namesto »Riviste« slov. duh. misij. glasilo, ki izide v Ljubljani ali pa »Kat. misijone«. V slučaju, da bi imeli tozadevne težkoče od oblasti, so nam svetovali, naj se takoj obrnemo do osrednjega vodstva v Bergamo. Denar pa ki ga ne porabimo za tiskovine, liste itd. moramo poslati »Propagandi«. V Groblje itd. smemo pošiljati le take vsote, ki so prav izrecno v ta namen darovane.

Zborovanje je bilo zelo zanimivo in debata nepričakovano stvarna in dostojna. Dobili smo vtis, da smo mi, kar se misijonske vneme tiče, daleč za Italijani. Je res, da imamo sto težav, ki jih oni ne poznajo pa vkljub temu bomo morali nekoliko več delati za to velevažno in za naše ljudstvo samoprekoristno misel.

Naj omenimo samo, da imamo celo vrsto dekanatov, ki so prispevali letos le pičle vsote kakih 50 lir. Zdi se, da v misijonski vnemi prednjači Vedrijan, ki je daroval v letošnjem polletju 231.50 lir, vsoto, ki daleč presega vsote drugih duhovnij, pa tudi Gorico samo za 55 stotink.

Da se tudi mi nekoliko dvignemo, bo treba, da začnemo delovati po ital. vzoru. Nujno potrebne se mi zdijo sledeče stvari, ki jih zahtevajo pravila »Misijonske zveze«.

1. Ustanoviti se mora na škofiji tainištvo, kjer bo ob gotovih dnevih in urah tajnik na razpolago. Do takrat naj se v vseh misijonskih zadevah obračajo čč. sobratje do g. Reščiča v gluhonemnici.

2. Delegat bi moral delovati tako kot po drugih škofijah. Potovati bi moral nekoliko več po deželi in v posameznih duhovnijah navduševati vernike za mis. idejo. Delegati na papirju so nezmi-sel! Istotako g. tajnik.

3. Po vseh duhovnijah se morajo ustanoviti misijonski odseki.

4. Širiti moramo naša misijonska glasila, zlasti »Kat. misijone«.

5. Pripraviti bomo morali čimprej sprejemnice za »Sv. Detinstvo« itd.

Potrudili se bomo, da kmalu natančno in sistematično uredimo misijonsko delovanje v slov. delu naše škofije. Do takrat pa naj vsak sobrat v svoji župniji skuša čimveč narediti, kakor mu veleva modra previdnost in gorečnost.

Vse misijonske prispevke pošiljajte g. Reščiću, ki jih takoj odpošlje v Rim. Če kdo daruje kako vsoto v kak poseben namen, je treba, da ta namen izrecno javi.

Dr. M. B.

Zasramovanje spomina velikega moža.

V Trstu so ustanovili dijaki klub »Nicolo Tommaseo«. Klub je brezverski in stoji pod zavetništvom liberalnih prvakov. Tommaseo pa je bil odločen krščanski pedagog. Včasih je družba sv. Cirila in Metoda prirejala ples, zdaj se brezverske organizacije dičijo z imeni katoliških mož!

Letošnje sobranje „Zbora svečenikov

sv. Pavla se bo vršilo dne 21. avgusta

t. 1. - četrtek - ob 10^h v škofiji

Odbor vabi sobrate k obilni udeležbi.

Iz krščanskega sveta.

I. čehoslovaški kat. shod.

Izšel je definitivni program za 1. katol. shod po 30. letih med Čehoslovaki. Ker se mnogi somišljeniki zelo zanimajo za katoliško gibanje v CSR, objavljamo glavne točke. V petek 15. avg. ob 17. uri: otvoritveni zbor (Besedni dom), pozdravi in govor: Katoliki in CSR (prof. Fr. Drobný). — V soboto 16. avg.: zj. sv. maša in sv. obhajilo v vseh cerkvah; ob 9. uri pa zborovanje odsekov: socialnega (dr. Reyl: Delo čl. katolikov na socialnem polju; posl. Čurik: Današnji soc. polit. problemi), karikativnega (P. Bláha: kora: Vprašanje uboštva, šolskega in vzgojnega (Dr. Krus: Naše šolske zahteve; Docent Stanek: Današnja šola in verstvo; Dr. Heger: Skrb za dijaštvo), tiskovnega (Kan. Svetlik: Koncentracija katol. tiska; P. Masák: Katoliško leposlovje in njega potrebe). Ob 14. uri popoldne nadaljevanje zborovanja teh odsekov z novimi referati (socialni: ur. Zamykal — bil je lani na V. katol. shodu

v Ljubljani: Socialno-gospodarski problemi z etičnega stališča; karitativni, P. Hudeček: Karit. delavnost na deželi, prelat Vaneček: Zavodi krščanske dobrotelne; šolski in vzgojni: Dr. Tauber: Državljanški pouk in vzgoja; strok. učit. Vičánek: Izvenšolska vzgoja mladine; Dr. Štánel: Pravice in dolžnosti katol. staršev; tiskovni: Dr. Kratochvíl — vodilni čl. katol. filozofov, ki predstavljajo dr. A. Ušeničnikove spise v češčino in proučuje naše znanstvo — Katoliška znanstvena literatura; Chudaček: Katol. literatura za mladino. — Ob 11. uri: Zbor duhovnikov, ob 14. uri občni zbor društva Katol. učiteljev (referat: Pouk o državljanskem nauku na ljudski in meščanski šoli), ob 15. uri shod katol. žen, ob 18. uri drugi slavnostni zbor v Besednem domu; referenti predložijo v odobritev resolucije odsekov skioptično predavanje o o dobrotelne. — V nedeljo 17. avg.: (sv. maše in sv. obhajilo v vseh cerkvah), ob 8. uri zbiranje za sprevod (na dvorišču staroslovenskega avguštinskega samostana, poznanega našim izletnikom na slov. orl. taboru v Brnu 1922), ob 9. sprevod na Zelni trg (pod stolno cerkvijo), kjer bo slavnostna pridiga in sv. maša. Če bo deževalo, bodo službe božje za posamezne stanove in spole v raznih cerkvah, Ob 14. uri bo zadnji slavnostni zbor z govori: Cerkev in šola (uč. Bartoš) in krščanska vzajemnost (minister n. r. dr. Hruban) v Besednem domu. Udeležba bo gotovo ogromna, dasi shod ni za celo CSR, ampak le za vzhodno češko polovico, kjer je katoliški pokret najstarejši in še vedno najmočnejši. Orli in Orlice pridejo z zastavami, a v civilni obleki ali v narodni noši. (Kdor želi obiskati ta shod, dobi informacije v tajništvu Prosvetne zveze, Miklošičeva cesta 7. Prav bi bilo, da bi poslale vse katol. centralne organizacije tja zastopnika.

Pastoralni pomenki.

(Nadaljevanje.)

Cura animarum.

Naša beseda »dušno pastirstvo« je zelo lepa in slika dobrega pastirja je neizmerno rodovitna za premišljevanje o duhovskih dolžnostih. Dober pastir mora imeti predvsem skrb za svoje ovčice. Ne veseli brezskrbni in živižgajoči, ampak zelo skrbni pastirji morajo biti duhovniki. Ker je ta skrb tako važna poteza dobrega dušnega pastirja, pravino dušnemu pastirstvu v latinskem jeziku »cura animarum« in v nemškem »Seelsorge«.

Da moramo imeti skrb za duše, vsj prav lahko priznamo, ali pa to skrb tudi zares doživljamo — je kajpada povsem drugo vprašanje.

Pogljemo skrb očeta, ki ima veliko družino. Skrbi mu pogostoma ne dajo zatisniti očesa, čeprav je ves dan delal in se trudil. Kako bom preživljal svoje otroke, jih dostojno oblačil, po pravi poti vodil pri tolikih nevarnostih, do kakega kruha jih spravil, kako bom dvignil gospodarstvo, ki ga je omajala lahkomišelnost ali nesreča ali bolezen? Take in tisoč podobnih skrbi roji skrbnemu očetu

po glavi in na obrazu se mu vidi, da zanj beseda »skrb« ni poezija ali doživetje duhovne tolažbe, ampak težko breme.

Ali skrbimo tudi mi dušni pastirji tako za svoje duhovne otroke? Ali je njihovo gorje naše gorje, njihovo veselje, naše veselje? In če jih vidimo, da tavajo daleč od nas in Boga, ali se nam ne vsiljujejo bolj čuvstva prezira, maščevanja, užaljenosti in razne nevolje, negoli skrbnega usmiljenja do izgubljenih sinov? Gotovo se je že nešteto krat zgodilo, da se je radi tega marsikako upognjeno drevesce zlomilo, premnoga brleča luč ugasnila. Tudi iz graje na prižnici govori včasih bolj nekako maščevanje, kakor pa skrbna ljubezen. To pa odbija in zaklepa srca, ki se odpirajo le resnično skrbni ljubezni.

Dragi sobratje, vprašajmo se, ali nam dela resne skrbi žalostno versko stanje sedanosti. Ali nas boli v dušo, ko gledamo še poglobljajoče se razsulo krščanske družine, ko premišljujemo skrumjenje praznikov in nedelj, ko opazujemo brezbožno mladino, ki tava brez misli in zrelosti v zakon in pripravlja s tem čedalje hujšo versko-npravno bodočnost našemu rodu, ko čujemo vsepovsod le bogokletstvo, skoraj nič več molitve itd. itd.? — Toda nikakor ne zadostuje, da nas vse to teži, da bridko občutimo razdejanje v svetem ljudstvu — ali da se celo jezimo nad vsesplošno izprijenostjo. Resnična skrb zahteva od nas, da resno razmišljamo, kako bi vse to čimbolj odpravili, kako bi v dušni epidemiji poginjajočim pomagali, da okrevaljo in se v duhu božjem obnovijo. — Skrben dušni pastir misli na sprehodu, pri počitkih, v molitvi in pri delu, vsakdan in pri vsaki priliki o izvoru vsega zla in o sredstvih, ki bi ga mogla odpraviti ali vsaj ublažiti.

Še več! Pravi dušni pastir, ki se zaveda svoje velike odgovornosti, obenem pa velike slabosti in nam pretežkim in zamotanim nalogam novodobnega dušnega pastirstva, ne ravna samovoljno, ampak se rad posvetuje z drugimi sobratji. Po svoji moči se skrbno in vestno udeležuje katehetskih, dekanijskih, zajedniških in drugih konferenc, kjer se obravnavajo dušnopastirska vprašanja. Pri konferencah pove svoje misli, seznanja sobrate z lastnimi izkušnjami itd. V prijateljskem razgovoru najde veliko pobude, jasnosti, pa tudi tolažbe, ki bi jo med štirimi stenami doma zastoj iskal.

Bodi podčrtano na tem mestu, da so nam mesečne ali vsaj čim pogostejše konference danes potrebne kot vsakdanji kruh. Kjer konferenc ni, je skrajni čas, da se poživijo. Skupna skrb žene ljudi k skupnim posvetovanjem. Tako delajo kmetje po naravnem nagonu, tako ravnaajo drugi stanovi, ker spoznavajo važnost organizacije — tako moramo delati tudi mi, če nočemo, da bo uspeh vsega našega delovanja odvisen le od golega slučaja.

Po našem mnenju se je duhovnik, ki se nič ne briga za konference in druge dušnopastirske razgovore, ali ohladil do popolne mlačnosti, ali se je utrudil na poti življenja (seveda tak ne sme računati, da bi se življenje po njegovih nazorih ravnalo), ali živi v napačnem in pogubnem mnenju,

da dušno pastirstvo je njegova zasebna zadeva, ki jo lahko rešuje po svojem okusu, ali pa nima resnične skrbi za duše, ki mu jih je Bog izročil v varstvo.

Prava dušna skrb zahteva od nas, da v pogostih posvetovanjih iščemo za današnje ljudi primernih potov in sredstev, ki vodijo čedalje bliže — ali pa nazaj k Bogu. Ali naj poudarim, da moramo biti djisciplinirani, da moramo dosledno in kolikor mogoče natančno tudi izvajati, kar smo v skupnem posvetovanju sklenili?

Še enkrat: več prave in resnične skrbi!

Moli in delaj!

Kaj konference, kaj posvetovanja in razgovori in vsa organizacija, verska in prosvetna, kaj nam je treba vseh teh reči! Vse to so fraze — prazne reči, ki ne rodijo sadov. Molitve, molitve je treba, v molitvi je skrivnost vseh uspehov! — Tako pravi marsikateri pobožen in svet sobrat. Virtus in medio velja povsod, tudi tu. Kakor je nesparten, kdor pričakuje vse le od človeškega prizadevanja, tako je smešen kdor misli, da s samo molitvijo vse odpravi.

Kristus in Njegovi apostoli so nam z zgledom zapustili edini vseskoz zanesljivi pravec, kako mora delovati svetni duhovnik. Kje na svetu dobite duhovnika, ki bi si mogel predstavljati Jezusa, da rešuje svet iz teme zmot in hudobije s tem, da v Jeruzalemu sedi in moli in moli in zopet moli in nič ne pridiguje in ne hodi od kraja do kraja, od vasi do vasi?

Poznamo od sile pobožne gospode, ki so spravili duhovno življenje svoje duhovnije na ničlo. Istotako pa tudi duhovnike, ki so mislili, da vse dosežejo z mrzličnim zgolj posvetnim prizadevanjem, pa jim je vse izpodletelo, ker niso imeli božjega blagoslova.

Pravo navdilo je ono staro: Delaj, kakor da bi vse le od tvoje človeške razumnosti in spretnosti zaviselo, moli pa tako, kakor da vse visi le od božje pomoči.

Stari gospodje, ki ne moremo več veliko delati — molimo in podpirajmo z dvignjenimi rokami vojskovanje mlajših sobratov.

Vsi pa, ki morete še delati v vinogradu ali v kamnolomu Gospodovem, iščite moči, pomoči in tolažbe pred tabernakljem šele tedaj, če vam vest pravi, da ste vse naredili, kar ste mogli.

Mi vemo, da gratia non destinit naturam sed aedificat supra naturam, imamo zglede v Jezusu in vseh velikih apostolih narodov, imamo hvala Bogu dobro izobrazbo in zdravo pamet. Torej ne preizkušujmo Boga z nenaravnim in pretiravanjem o edino zveličavni molitvi. Prav umevajmo, in lahko bomo rekli, da »delaj in moli« je istotako prav, kakor »moli in delaj.«

(Nadaljevanje sledi.)

Urednik: St. Stanič, kurat.

Tisk „Zadružne tiskarne“ v Gorici.

KNJIGARNA K. T. D. - GORICA - (Montova hiša)

ima v zalogi najnovejše izdaje

MISSALE ROMANUM

- I. Izd. Fr. Pustet: oblika 32×23 cm. Cene: vezano v črno usnje rudeča obreza Lit. 225^{.-}, vezano v črno usnje zlata obreza Lit. 240^{.-}, vezano v rudeče usnje zlata obreza Lit. 260^{.-}.
- II. Izd. Dessain: oblika 32×23 cm, vezano v črno platno rudeča obreza Lit. 130^{.-}, oblika 36×25 cm, vezano v črno platno rudeča obreza Lit. 160^{.-}.

ZADRUŽNA TISKARNA GORICA - RIVA PIAZZUTTA 18 - GORICA

Se priporoča častiti duhovščini za vsa tiskarska dela.

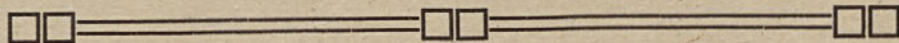
Izvršuje vsa naročila točno in po konkurenčnih cenah.

SVOJI K SVOJIM!

SVOJI K SVOJIM!

ARTURO DE ROSSI - GORICA

≡ CORSO VERDI (nasproti Semenišču) ≡

ZALOGA CERKVENIH PREPROG, ČEŠKEGA

IN DRUGEGA PLATNA. - VELIKA IZBERA

≡ NAJRAZLIČNEJŠEGA PERILA. ≡

Katoliško tiskovno društvo

- - vpisana zadruga z omejenim jamstvom - -

Gorica, Riva Piazzutta šte. 18

V Gorici, v januarju 1924.

oooo

Knjigarna K. T. D. v Gorici, Via Carducci št. 2

„Zadružna tiskarna“ v Gorici

Knjigoveznica (E. Bednarik) } v Gorici, Riva Piazzutta 18

Mladika (družinski mesečnik)

Svečarna (J. Kopač) v Gorici, Via Carducci št. 2-4.

Telefon št. 253

P. n.

Z velikim zadoščenjem ugotavljamo, da so si podjetja našega K. T. D. pridobila polno zaupanje vseh slojev našega ljudstva.

Bodite uverjeni, da se bo K. T. D. vedno pokazalo vredno tega zaupanja.

Saj so se njegovi člani, med katere štejemo naše najodličnejše kulturne delavce, že pri ustanovitvi v zadružni pogodbi odrekli vsaki udeležbi pri morebitnih dobičkih, tako da je vsaka sebična tendenca popolnoma izključena. Pač pa se ves dobiček podjetij uporablja v kulturne namene, kakor to določajo pravila.

Zato Vas vabimo in prosimo, da se tudi v bodoče poslužujete naših podjetij:

Knjigarne K. T. D. - Via Carducci št. 2,

Zadružne tiskarne - Riva Piazzuta št. 18,

Knjigoveznice (E. Bednarik) - Riva Piazzutta št 18,

Svečarne (J. Kopač) - Via Carducci 2-4.

Z odličnim spoštovanjem

Načelstvo K. T. D.